

Punktace

Výjimečně se používá ještě jiný způsob označování samohlásek – tzv. punktace. Tímto systémem teček a čárek je možné zapsat zcela přesně a nedvojznačně všechny samohlásky hebrejštiny. Samohláska vyjádřená punktací se (až na jednu výjimku) čte vždy po souhlásce, u které je napsaná.

Punktace se používá v básních, v biblickém textu, modlitbách a v případe, že by mohlo dojít k nesprávnému přečtení samohlásek.

V tabulce je jako příklad použito písmenko „m“ – ם, ale punktaci je samozřejmě možné připsat k jakékoli hebrejské souhlásce.

Samohláska v hebrejštině může být, podobně jako v češtině, buď dlouhá, nebo krátká. Nadto v hebrejštině existují ještě některé samohlásky (a, e, o), které mohou být ještě kratší než krátké, tzv. poloviční. Tyto se však v mezinárodních slovech nevyskytují.

	Dlouhá	Krátká	Poloviční
A	אָ	א	אַ
	má	ma	m ^a
E	אֵ	אֶ	אֶ֑
	mé	me	m ^e
י	אִי	אי	
	mí	mi	
O	אֹ	או	אוֹ
	mó	mo	m ^o
U	אוּ	אוֹ	
	mú	mu	

V případě, že souhláska nemá samohlásku, je potřeba k ní napsat tzv. ševa (׃) např. אַנְדָּל - sandál.

Toto ševa se však nepíše pod poslední souhlásku slova. Pod první souhláskou slova se někdy čte jako malé „e“.

Tři dlouhé samohlásky se píší nejen punktací, ale kombinací s napsanou souhláskou „j“ – ׁ resp. „v“ – ׂ.